

BÖNDÖR PÁL VERSEI

AZ A HERNYÓ

Az a hernyó tegnapelőtt, az igen, az a hernyó
belemászott egyenesen a versembe. A barackfáról eshetett le,
lecsúszott az életet jelentő levélről

— ki tudja, a levegőben hányat bukfacezett?

De nem történt baja.

Az egyetlen baj, hogy lent volt a földön, és nem ott a helye.
Ráléphetett volna valaki.

Bár veszélyes kaland volt elérni a fa tövébe, mondjam-e:
nem lett semmi baja. Akkor mászni kezdett felfelé.

És képzeld el: tévedésből a villanypóznára.

Képzeld csak el.

Párhuzamosan mászott a céljához vezető úttal, fel a semmibe.
Ekkor mászott bele a versembe.

Vajon mi lesz vele, végül mégis lepke lesz belőle?

S szép, tarka szárnyaival belecsap a semmibe?

LEGESLEG

D. M-nak

Vázlat, szénnel

érdes papíron.

Egy ember felém hajol.

Mosolyog, elővillannak erős fogai.

Szénnel rajzolt hófehér fogai.

Ennél pontosabban nem fogalmazhatok.

Soha nem is fogok tudni.

Soha senki.

ITT

Innen aztán sehová.
Se a mélybe, se a magasba.
Csak előre, csak hátra
mint a vonal a papiroson,
bizonyos rajzokon.

Nem előre és nem hátra.
De a mélybe, de a magasba.
Akár a vakond, akár a sas.

És szinte egyszerre
— hogy az már képtelenség.

OTT

A völgyben sűrű köd
— helyenként felszakadt.
Pillanatokra felbukkan
— a csúcscról jól látni.
S aztán: *köd előtte, köd utána.*
Sohase tudhatom:
most láttam utoljára?

AMOTT

Ellenére módosul. Módosulva patakzik.
Jajzik észbontón, majd elhallgat. Hallgatni kényszerül.
Kezében, szájában alma. Megbotlik, és elterül.
Figyeld a hegyoldalt: ott csobog.
Amott.

AHOL ABBAHAGYTUK

Folytassuk ott, ahol abbahagytuk.
Minden milyen kemény. Homogén környezet.
Talajminta messzi földről. Vagy kimondhatatlanul közletről.

A képzelt alak iszonyúan hangosan szólót eszik.
 Te is, meg én is. Iszonyú hangosan.
 Zöld, kemény és nagy szemű. Az asztalon cseréptálban.
 Folytassuk ott, ahol abbahagytuk.
 Pizok a köröm alatt. Esőcseppek a kátrányon. Vagy bármi.
 Olykor minden valószínű.
 Hideg! — kiáltják a gyerekek.
 Meleg! Meleg! Süt! — kiáltják.
 Te meg közeledsz, és távolodsz.

VELEM VALAMI

Nehéz így kimondani: esemény,
 mely észrevétlenül emberszabásúvá lesz.
 Olyan ez, mintha azt mondanám:
 kéz a kard markolatán, van
 a mutatóujj a fényképezőgép
 zárkioldó gombján.
 Történt velem valami.
 Megszokni önmagam?
 Esemény eseményt követ.
 Csak figyelem: mi lesz végül belőlem?

LÁTÁSRA, HALLÁSRA

Az igazat megvallva, látásra
 elég barátságtalan utca, piszkos, keskeny
 nappal is sötét, de legrövidebb út,
 akár a belváros felé indulsz,
 akár máshová.
 Mégis, az emberek javarésze
 inkább megkerüli az egész háztömböt
 semhogy erre menne.
 Ki tudja, milyen történet kering
 erről az utcácskáról, hogy ennyire elriasztja az embereket?
 Nem így a kóbor ebeket,
 azok itt, a legrövidebb úton járnak.
 De messzemenő következtetéseket

levonni ebből
azért nem szabad.
Nem lenne szabad.

OLYAN HIRTELEN

Villanásnyi ideig: látom is.
Az utóbbi időben, naponta többször is, felkapom a fejem
— mintha nyitnák az ajtót. Villanásnyi ideig: látom is.
Kéz ereszkedik a kilincsre, és belém nyit a végtelen.
Gyorsan kihúzom magam, már amennyire a helyzetem megengedi.
Egyszer a folyosóról, másszor mintha az éléskamra felől
nyílna az ajtó. Képzelőds az egész:
az ajtó nem nyílik, a fal sem nyílik meg, semmit sem hallani.
Mégkönnyebbülten felsóhajtok. Ugyanakkor csalódott is vagyok.
Nem várok senkit sem, mindenkit ide várok.
Percek múlnak el, míg folytatni tudom abbahagyott magamat.
Ki vagy kik nyitogatják az ajtót szememben?
Rejtett üzenetet sejtek, de nem tudom megfejteni a rejtjeleket.
Ami nem történik, ami nincsen, lehet-e nékem jel?
Nem kellene felkapni a fejem, de már mást sem teszek:
az ajtót nézem mereven.
Ha most benyit, belép valaki, s az minden pillanatban megtörténhet,
olyan lesz az, mint a mesében: olyan hirtelen.

BÖRTÖNBE

Betört börtönébe
ide vágyott
tudat alatt — mondanák a hozzáértők.
Első dolga volt
felszerelni a csengőt
kiírni az ajtóra nevét.

FUTUROLÓGIA

- Édesapám, hány kereke volt a lónak?
- A lónak lába volt, mint nekünk, édes fiam.
- Édesapám, hát mi sem gurulunk
időtlen idők óta?